

Dissertatio inauguralis, quaedam de imitatione complectens ... / [Robert Scott].

Contributors

Scott, Robert, active 1797.
University of Edinburgh.

Publication/Creation

Edinburgi : Typis Georgii Mudie et Filii, 1797.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/aevtz2qd>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

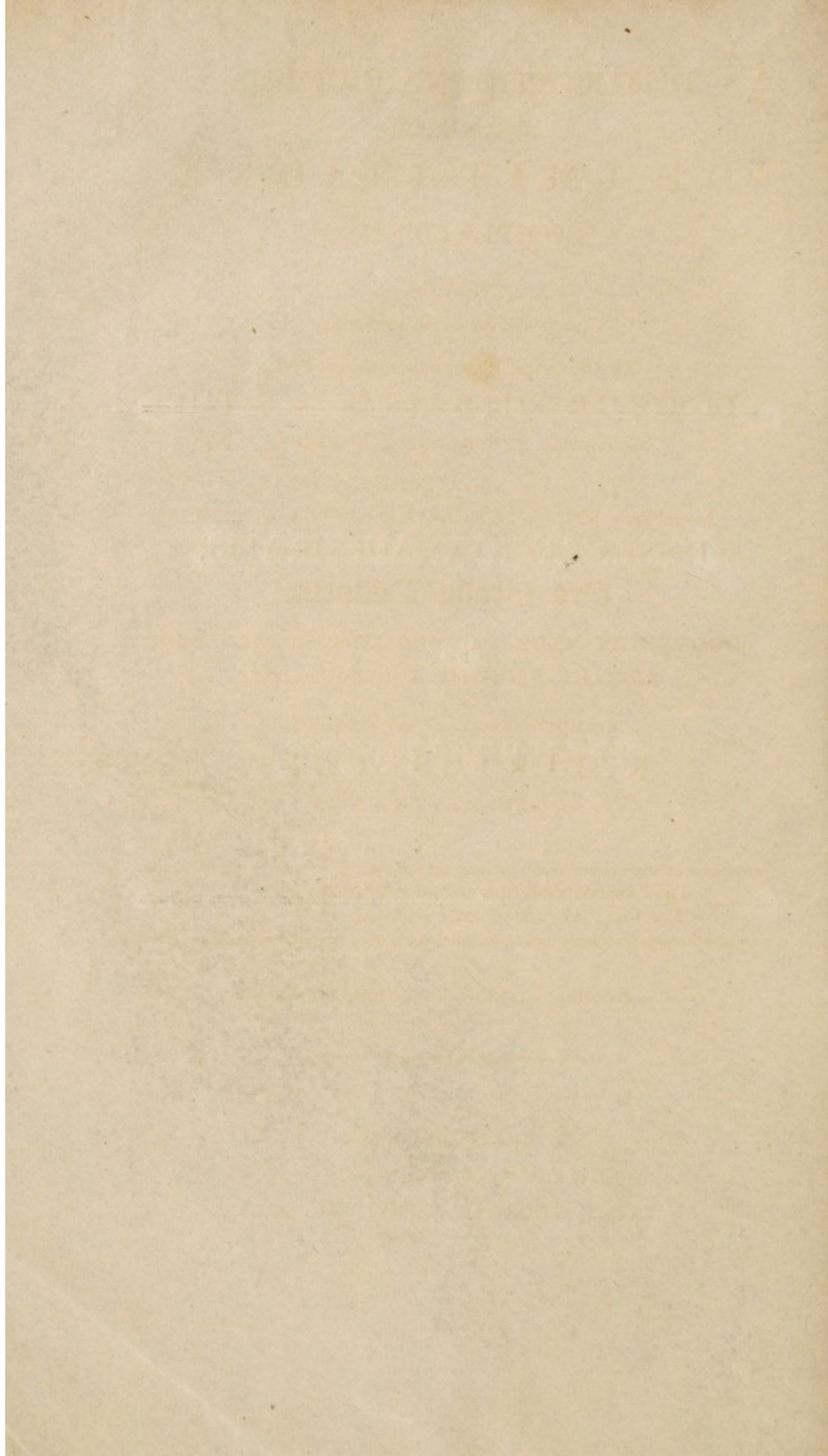
Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

47498/P

DISSERTATIO INAUGURALIS,

DE

IMITATIONE.

824
DISSERTATIO INAUGURALIS,
QUÆDAM
DE IMITATIONE
COMPLECTENS;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI,

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,
Et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

ROBERTUS SCOTT,

SCOTO-BRITANNUS.

Quid me scribendi tam vastum mittit in æquor?
Non sunt apta meæ grandia vela rati.

Ad diem 24 Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

CUM PRIVILEGIO.

TYPIS GEORGII MUDIE ET FILII.

1797.

Digitized by the Internet Archive
in 2018 with funding from
Wellcome Library

VIRIS PRÆSTANTISSIMIS,
PRÆCEPTORIBUS SUIS,
JACOBO GREGORY, M. D.

MEDECINÆ PRACTICÆ
IN ACADEMIA EDINENSI
PROFESSORI;

ET
GULIELMO LIVINGSTONE, M. D.

MEDICINÆ
IN ACADEMIA MARISCHALLANA ABERDONENSI
PROFESSORI;

SACRUM ESSE VULT

AUCTOR.

*Non ego sum satis ad tantæ præconia laudis,
Aut memorare beneficiis quantum devinctus;
Ipse mihi non si præscribat carmina Phæbus.*

DISSECTATIO
FRACITURIS SULIS
JACOBUS GREGORY, M.D.

MEDICINAE PRACTICAE
IN ACADEMIA EDINBURGENSI
PROFESSOR

GUILIELMO LIVINGSTONE, M.D.

MEDICINAE

IN ACADEMIA MARISCALLIANA ABERDONENSI
PROFESSOR

PROFESSOR

PROFESSOR

PROFESSOR

PROFESSOR

PROFESSOR

PROFESSOR

PROFESSOR

PROFESSOR

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

IMITATIONE.

AUCT. ROB. SCOTT.

ITA nati sunt homines, ut inter omnes esset societas quædam. Amor quidem societatis in pectore humano, tam altè infidet, ut nemo, utcunque ferreus, existat ; qui vitam solitariam, quamvis copiâ omnium rerum, quas natura defiderat, maximè abundantem, ferre possit. Natura enim solitarium nihil amat, semperque ad aliquod tanquam adminiculum annititur. Ut conjunctissima sit societas hæc, comiterque

A

inter

inter se vivant homines, Pater Omnipotens iis dedit animos non solum flexiles, sed etiam ad imitandum pronos; quæ propensitas quoque præsidio menti est adhuc multò majori, quum scientiæ, quæ nobis contingit, multæ evadat principium. Discitur enim semper in omni, imitatione spontaneâ, longe procliviùs, perfectiùs, gratiùsque, quam præceptis institutisque.

Propensionem hanc, non secus ac affectiones animi plurimas, consociationibus ætate primâ constitutis, prognatam esse, quidam, uti Hartleius, Hallerus, Darwinus, &c. contendunt. Infantes, aiunt illi, actiones parvulas suas conspiciunt, et vagitum suum audiunt; impressiones igitur in oculos auresque suas cum actionibus ipsis consociantur, ideoque repetitionem actionum earundem citant. Quâ de causâ impressiones similes in eorum oculos auresque aliis agentibus genitæ, effectum præstant eundem; et sic actiones quas vident, atque sonos quos audiunt, imitari discunt infantes. Præter hunc,

hunc, propensio imitatrix, uti dicunt, fontes alios agnoscit; velut, similitudinem, quam inter sua et aliorum corpora infantes detegunt; voluptatem, quam imitationes, vel actiones iis præbent; exhortationem et præcepta, quæ iis super hâc re suppeditantur; notiones tumidas, quas accipiunt de facultatibus adulatorum et felicitate; et hæc acquirendi aviditatem*.

Nobis quidem submissè sanè (uti decet eos, qui philosophiæ oras labris tantum primoribus attigerint), sententiam de his gravibus dicentibus, arridet magis Reidii†, aliorumque opinio, qui dicunt propensionem imitatricem (imitatione illa omiſſa, quæ artes mimeticas constituit, et quam Aristoteles existimat, esse humano generi tam necessariam et propriam, ut hominem τὸ Ζῶον μιμηόμενον appellaverit), naturâ nobis esse innatam.

A 2

Instinctu

* Hartl. Theory of the Human Mind.

† On the Active Powers of Man, Ess. III. ch. 2.

Instinctû intelligitur impulsus ad actiones quasdam natus; de quibus, ille, qui agit, prius in animo suo nec instituit, nec pensat, nec plerumque notitiam ullam complectitur*. Interpretationi huic respondet ad amissim imitandi propensitas, quæ homines plerumque inscios, atque porrò invitos, aut etiam contra nitentes, huc et illuc secum rapit.

Forfan equidem, non secus ac appetitus alii nativi, nonnunquam a fortuitis, aut adaugetur aut diminuitur; sed parens rerum providens, affectionem, consortio hominum tam necessariam, forte variâ oriri non finit.

At homines, inscientèr forsan vel invitè, animi aliis facultatibus præter propensionem imitatricem, et præsertim imaginationis viribus, ad imitandum impelluntur. Modos igitur
omnes,

* Reid on the Active Powers of Man.—Ancient Metaphysics, vol. II. p. 299.

omnes, quibus homo ad hominem imitandum est pronus, vel scientiam imitatione adipiscitur, nunc tractabimus.

DE IMITATIONE, *Quatenus ex eâ Actiones Voluntariæ Proficiscantur.*

Homo, inuente ætate, animi pariter ac corporis est impotens. Plurimis autem ad actiones incitamenti naturâ præditus, propriis manibus futuræ suæ scientiæ fundamenta jacere confestim incipit. Inter hæc, propensitas ad imitandum nativa opportunè viget.

Animalia quædam fimul atque nata, ambulant: homo autem in regionibus hisce anniculus, et in illis, in quibus naturæ non renititur, quoque semestris prius ferè est, quam propriis pedibus ambulare incipiat. Darvino eximio, qui omni fermè instinctui repugnat, causa

causa hujus discrepantiæ non latet. Natantes motus, quos hominum pecudumque genus in utero edit, horum at non illorum, post natiuitatem ambulantes motus referre; indèque brutam neophytam ambulare jam didicisse, ille festivè annotat*. Animans omne perceptionibus iis nativis solummodo, quæ sunt illi vel necessariæ vel præcipuè utiles, naturâ prædictum est: bruta harum (de iis, quæ nexum inter animal resque externas faciunt, præsertim loquimur), multò plurimum indigent; quam homo, cui oppido paucae sunt. In homine, verbi gratia, visum, nascendi initio valde imperfectum †, experienciâ multo perfectiorem fieri verisimillimum est; sed brutis, ut visus iis ex primâ ætate sit perfectus, opus est ‡. Idem ad
ambulandum

* Zoonomia, vol. I. p. 138.

† Vid. Cheseld. Anatomy, Reid's Inquiry into the Human Mind.

‡ Constat ex observationibus perill. Prof. Stewart, agnos atque pullos gallinaceos arte exclusos, distantiam rerum primis ætatis momentis, oculis accurate percepisse.

ambulandum adhibere possumus; bruta ex instinctu; homines autem, ex experientia partim forsan ab imitatione pendente, illud consequuntur.

Homines loquelam imitatione solummodo adipisci, conditio eorum, qui furdi nascuntur, demonstrat. Ineptè existimabant olim plerique, fore, ut infans, cui loquelam audiendi occasio nunquam erat data, fermone quodam (linguâ primævâ, uti opinabantur), tamen uteretur. Sed pro certo nunc habetur, fore, ut vir sic educatus, loquendi facultate prorsus careret, vel solum sonos confusos illi fortuito oblatos imitaretur; et ejus sensa pauca emotionesque, gemitu, risu, aliisque signis nativis indicaret. Narratur viros extra societatem in desertis educatos, vocem belluarum, quibus desertum erat frequentissimum, interdum protulisse*.

Pueri

* Halleri, Phys. el. tom. V. p. 56a.

Pueri jam loquentes, si casu quovis fiunt surdi, sæpius obmutescunt; sed in exemplis raris*, ex vocabulis aliis, quæ jam edidicerant, retentis, aliisque a seipsis formatis, linguam propriam suis solum intellectam fabricârunt.

Surdis, hominum commercio penè segregatis, societatis delicias impertit ars, viros miserabiles sonos ex aliûs ore effugientes oculis quasi percipere, similesque suo ore effingere docendo.

Darvino eidem cels. placet, avium cantum, canis latratum, et pleraque alias voces animalis uniuscujusque proprias, scientiam esse acquisitam, et imitatione traditam†. Liquet tamen voces hæc instinctivas et nativas saltem plerumque

* Burnett's Letters, p. 248.—Beattie's Dissertations, Moral and Critical, p. 237.

† Zoonomia, vol. I. p. 155.

plerumque esse, atque hominis loquelam inter et illas magnam intercidere discrepantiam. Species animalium unaquæque vocem in regione omni unam et eandem edit * : ita etiam lingua hominis nativa, quæ pathemata animi exprimit, per totum terrarum orbem est eadem omnibusque intellecta ; nisi cum arte obscuretur vel deformetur. Vox animalium confusa, in fonos simplices dividi non potest : quibusdam est periodica. Ut eorum sensa promerent vel communicarent, animalia pleraque vocem manifestè non adhibent ; et affectus, quos animalia sibi invicem impertiunt, intelligere videtur proles tenera æque ac parens. Non inficiandum est, animalibus esse memoriam ; sine hac enim, neque facultates eorum corporeæ homini utilitati, neque instinctus eorum nativi

B

fibimet

* Dicitur quidem luscinias unius regionis, melius canere, quam aliûs ; neque bene canere eas a parentibus non educatas. Aves quædam diatonicis intervallis loquuntur ; ex arte, an, vel naturâ ?

fibimet custodiæ idoneæ fuissent. Memoriam
tamen illis esse, tantum subitam recordationem
et fugacem; et non eam, “ infinitam, perpe-
“ petuam, rerumque innumerabilium,” quæ
est hominis propria, satis constat. “ Soli homi-
“ ni loquela datur, quippe qui solus mirabili
“ dono uti noverit. Multa profectò animalia
“ loqui didicerunt, nulla vero loquelâ uti:
“ scilicet quia mens deest *”. “ Le vulgaire,”
dicit Ill. Bonnet, qui de naturæ studiosis tam
benè meret, “ croit qu’on enseigne aux Bêtes
“ à parler: il ne fait pas, que parler, c’est lier
“ ses idées à des signes arbitraires, qui les re-
“ présentent. Les phrases, que le Perroquet
“ répète avec tant de précision, ne prouvent
“ pas qu’il ait les idées attachées aux mots
“ qu’il prononce: il pourroit prononcer aussi
“ bien les termes des sciences les plus abstrai-
“ tes.

* Gregor. Conspec. Medicin. vol. I. p. 314.

“ tes. Qui ne voit que c'est ici un jeu pure-
“ ment automatique * ? ”

Imitatione hominis loquela non modo ac-
quiritur ; sed etiam acquisita sæpe, qualitate
præsertim, mutatur. Hominum quicum ver-
satur, sermonis prolationem, vir adultus, in-
scius vel forsan invitus, cito acquirit. Vocem
quoque, tono dulci formare, alios imitando
discimus : vox enim surdorum, qui voces docti
fuerunt, et qui sonos vel suos vel aliorum nun-
quam audiêrunt, valde durè sonat.

Sed ad loquelam adipiscendum aptitudo
ætate decrescere videtur. Viro muto jam ma-
turo diu vel forsan etiam in perpetuum repug-
narent voces ; id, quod conditio ferorum, qui
ex locis desertis in hominis commercium fue-
runt evecti, demonstrat. Pueri necnon lin-
guam alienam discunt, multò citiùs faciliùsque

B 2

quàm

* Contemplation de la Nature, tom. II. p. 218.

quàm ætate provectiores. Hujus in causa est non solum corpus ætate mutatum, scilicet organa loquelæ rigescentia, et ad motus novos acquirendos minus expedita; sed etiam et mens. Dociliora prius sunt ingenia, quàm obduruerunt. Simplicius aptiusque alios sequuntur atque imitantur infantes. Absit illis etiam adhuc laboris judicium; et porro minus afficit sensus fatigatio, quam cogitatio*. Atque Ciceronis opinioni prorsus assentire nolo, animo esse difficili, morum non senectutis vitium esse.

Vitia loquelæ quoque non pauca, imitatione sæpe mirum in modum propagantur. Quintilianus ergò bene monet, ne sit vitiosa loquela nutricibus; harum enim verba effingere imitando conatur os pueri adhuc tenerum balbumque.

DE

* Quintil. Instit. Orator. l. I. ch. 11. sec. 2.

DE IMITATIONIS *in Animi Affectus Imperio.*

UTI inter partes corporis humani omnes, sic hominem inter et focium mirus existit consensus.

Viro, cui vacuus et tranquillus animus est, si fortè occurrat alter aliquo animi motu, moerore putà, affectus; ferè protinùs, uterque, utriusque animi affectionis, participes fiunt, sic ut illi tranquillitas aliquantùm turbetur, huic levetur mœror. Alter quidem alterius emotionem solummodo suæ imaginationis ope sentit; atque sympathya conditionis emotionem cientis, quam emotionis ipsius conspectû magis exoritur*. Illi enim vacuo, causæ hujus emotionis adhuc nescio, *perpeffio idealis*, (si celeberr. Kames† verba usurpare fas sit), neutiquam

* Smith's Theory of Moral Sentiments, sect. I.

† Elements of Criticism, ch. II. p. 1. upon Ideal Prefence.

neutiquam vel saltèm levitèr exfuscitatur, igiturque nulla vel tantum parva est sympathya : simul tamen ac ille causam emotionis cognoscit, seipsum imaginationis ope in affecti locum quasi translatum contemplatur ; atque sic compassione erga affectum impletur ejus pectus. Itaque compatientis et affecti emotiones interdum admodum dissonant ; qui enim sui miserescere non videtur vel potest, ejus tamen nos misereat. Voluptatem mutuam præbet hæc sympathya. Afflictis consolari, æque ac prosperis congratulari festinamus, voluptate quam compassio præbet, dolorem quem afflictæ conditio in nobis gignit, superante.

De emotione omni, quâ hominis animus turbatur vel afficitur, hoc, mutatis mutandis, verum est ; et sympathyam inter homines summam et utilissimam constituit.

Sympathyæ species est alia inferior et (si licet dicere) ignobilior ; ex quâ genus humanum, quoad

quoad animi emotiones, tyrannidem gravem sæpe patitur. Perturbationibus animi quibusdam furiosis præsertim adhærens, earum expressione solum et conspectû movetur. Panicus terror, cohortes maximas, et victores juxta ac victos, dicto citiùs interdum pervadit ; atque unoquopiam furiis impulsio, sæpe cooritur seditio, sævitque animis ignobile vulgus. Agnoscitne hoc aliam causam, quam propensionem solam imitatricem ?

En sympathiæ inter homines speciem etiam aliam, quæ corpori quam animo magis inesse videtur, et quæ ab auctoribus quibusdam haud ineptè appellatur, “cette imitation machinale, “qui nous porte, malgré nous, à repeter ce “qui frappe nos sens *.”

Imitatio vel consensus hic in corporis motibus

* Rapport des commissaires chargés par le Roi de l'examiner du magnétisme animal.

bus compluribus, voluntati penitus non obsequentibus, sed propensionis nonnihil stipatis, *primum* conspicitur. Oscitationem, pandiculationem, atque alias similes actiones esse valdè contagiosas, omnibus notum est.

Secundo, expressiones animi pathematum nativæ, imitatione pervagantur.

—“ Ut ridentibus arrident, ita flentibus adfunt

“ Humani vultus. Si vis me flere, dolendum est

“ Primum ipsi tibi.—

Mihi quidem occurrit, expressiones hasce sæpe esse animi jam sympathia moti signa; sed quoque videtur interdum primigenias, et emotione animi nullâ natas; imo etiam nonnunquam esse emotionum ipsarum matrem. Naturâ homines adeò non possunt, quin alius erga alium sympathiâ moveatur; ut ab illo, qui non sic moveatur, humani nihil putemus

non

non esse alienum. Tamen interdum accidit, voluntatem vel emotiones fortiores animum alibi propellentes, sympathiam sinceram superare. Ut verum in nobis appareat decus humanum; vultu, quam maximè possumus, animum sympathiâ verâ emotum simulamus. At hilaritas in cœtu nobis injucundo, primò simulata, sincera cito evadit; et si gestum, quo emotio quælibet se induit, imitamur, in eam, inviti vel imò contra nitentes, cito incidimus*.

Nexum faciei exterioris cum interiore hunc, et facilitatem quâ servi et inferiores acquirunt, non solum mores sed etiam vultum superiorum, quos venerantur, conspicatus cels. Rusch, quærit, nobisne, ad cujusvis indolem aspiran-

C tibus,

* Narratur Columellam Physiognomonem clarum, vultu atque gestu viri, quem perscrutabatur, simulatis, habituque dein proprii animi pertentato, ejus indolem deprehendere solitum esse.

tibus, vultum ejus moresque externos imitari, quicquam prodeffet *?

Atque hoc nos inducit, ut effectus confideremus, quos in hominis indolem vultumque imitatio præstat.

Bene notum est, nationibus plerumque esse venam animi propriam et constantem, æque ac mores aliaque. “ Multa sunt,” dicit Cicero, “ civibus inter se communia—judicia, suffragia, “ consuetudines præterea et familiaritates, “ multæque cum multis res, rationesque contractæ.” Atticus fal, Punica fides, Bæotica indocilitas, proverbia apud antiquos erant contrita : Britanni perspicacia, Galli mobilitas, Germani

* Observatio hæc antiquis non latuisse videtur. “ Elige illum,” dicit Seneca, “ cujus tibi placuit et “ vita et oratio ; et ipsius animum ante te ferens, et “ *vultus*, illum semper tibi ostende, vel custodem, vel “ exemplum.”

Germani tarditas, ad proverbia nostris temporibus nota sunt. Varietates hæc hereditarias et congenitas aliquâ ex parte esse non quidem inficiandum; illas verum, etiamque indolem animi propriam, quam stirpes singulæ sæpe diu retinent, imitationis et educationis fructum præsertim esse, verisimillimum est. Existimarunt quidam, animi propensiones nationum proprias, cœli temperie aliisque physicis esse prognatas: si autem totum terrarum orbem percurramus, et omnium gentium annales pervolvimus, quod annotat exemplisque illustrat Humius Ill. *, contagii ubique, sed, nusquam terrarum, cœli vires in constantes animi habitus deprehendimus. “Imitation,” dicit Burkius inclytissimus, “forms our manners, our opinions, our lives. It is one of the strongest links of society; it is a species of mutual compliance which all men yield

C 2

“to

* Essay on National Characters.

“ to all without constraint to themselves, and
 “ which is extremely flattering to all.” Qui a
 suis propter ejus dignitatem vel virtutem coli-
 tur, sensus, in quos cunctus populus est propen-
 sior, is aliquando mutabit *. Amorem patriæ
 vehementem atque perennem in pectore Ro-
 mano accendere poterat Brutus ; et

“ componitur orbis
 “ Regis ad exemplum. Nec sic inflectere sensus
 “ Humana docta valent, ut vita regentis.
 “ Mobile mutatur semper cum principe vulgus.

CLAUDIUS

Mutua quidem indolis morumque imitatio
 veram et sinceram amicitiam solum constituit ;
 is enim solus est amicus verus, “ qui est tan-
 “ quam alter idem ;” altero alterius animum
 ita cum suo miscente, ut efficiant pæne unum
 ex

* Hoc in Ethice observatu dignum est,---Vid. “ An-
 “ cient Metaphysics,” vol. II. p. 128.

ex duobus. Hinc ratio patet, cur amicitiae in scholis et inter juvenes cultæ, sæpe ad senectutem usque firmissimè durent : animus enim adhuc informatus, mollis, nesciusque fallere, in figuram quamlibet, sicuti lutum, effingi potest. Ex his quoque constat, quam fidele sit præceptum *, quod suadet, ut homines hominum societate temperantèr comitèrque utantur ; ita enim homines sibi mutuo moderabuntur proderuntque, atque concentus societatis ritè conservabitur. Observatio perantiqua erat, senes, qui juvenum congressui frequentes semiscuerant, conversatione non interrupta, longævus evasisse ; cum spiritus eorum, uti dicebant, ex tali consortio fuerant recreati.

Quamvis Dri. Parsons asserenti, oris expressionem infantibus omnibus recens natis esse eandem, non assentimur ; quoniam Monroius noster perill. vultûs musculos figurâ et proportionem

* Gregor. Comparative View of the Faculties, &c.

tione in viris diversis admodum variare, compertum habeat ; veruntamen liquet expressiorem vultûs post nativitatem plurimum formari. Formatione hâc ætate, quâ propensio imitatrix præsertim viget, præcipuè peracta ; fidei minimè absonum est, stirpium similitudinem quoad vultum (præter quoque similitudinem, quam gignunt indoles moresque similes), hoc modo sæpe partim fieri. Vitia vultûs, et præsertim visûs, quædam, v. g. strabismus, myopiam, imitatione nonnunquam serpere in liquido parum non est.

Tertio : sympathiâ hâcce cerebrum nervique crebrò quodammodo affici videntur. Qui alium ea, quibus dentes stupidi fiunt et obtunduntur, edentem conspicit, suos sibi dentes hebetari sentit ; atque qui alium diuturnos in gyros actum videt, ipse in vertiginem rapitur. Multi etiam ex conspecto alterius sanguine, torturâ, strangulatione, patiuntur animi deliquium vel corporis

corporis dolorem, ac si ipsorum flueret sanguis, et in se infligerentur hæc ; et interdum,

“ Dum spectant oculi læsos, læduntur et ipsi.”

Effectus hos præstat non propensio imitatrix, sed vis imaginationis propria. Ex signis externis doloris aliisve, spectanti patet dolor periculumve, in quo versatur, versarive videtur animus affecti, vel corpus. Illius imaginatio, sensus cæteros viribus suis quasi cæcans, sese in hujus loco esse sibi fingit, atque animum corpusque ita se gerere impellit, ac si ipsamet paterentur. Qui conspicit ictum alteri imminentem, sese amovet, proinde ac si ipsi immineret. Docent fati multa, phantasiæ sæpe ita esse exfuscitatam, ut “ impotens jam facta, “ non solum rationi insultet, verum eidem vim “ quodammodo faciat, partim occæcando, partim “ extimulando.” Ex aliis non paucis necnon nobis est indubium, imaginationem plurimum valere in imaginantis corpus ; in
ejus

ejus motus five voluntati subiectos, five non ; inque sensus quoque externos, aliasque corporis functiones : quamvis nobis adhuc latet, et forsitan semper latebit, quomodo animus corpus afficiat, et ab eo afficiatur vicissim.

Postremo : musculorum motus abnormes vel spasmus in functionibus et naturalibus et animalibus, imitatione propagantur. Hysteria præsertim, inter multas alias, causam hanc agnoscit ; per hospitia et nosocomia inter foeminas, imitatione aliquando latè spargitur. Epilepsia atque convulsiones etiam cœtus haud infrequentes eodem modo rapidè nonnunquam percurrunt. Tetanus porro, inter eos qui fuerunt vulnerati, ut ex observationibus suis censet Blanius *, aliquando ita serpit.

De hâc imitatione morbisque spasmodicis quædam notatu obiter dignissima sunt.

Hiscæ

* On the Diseases incident to Seamen, p. iii. ch. 4.

Hicce perpenſis, patet forſan ratio, quomobrem morbi hujusmodi aliquot regionibus in quibuſdam ſolummodo vel præcipuè accidunt. Species convulſionis vel epilepfie propria in inſulâ Zeale perquam frequens eſt *. Tantiſmus (Sauv.), in Apulia, et apud Scotos, qui quandam præfecturæ Anguſianæ partem † incolunt, eſt endemius.

Motus communicati, quoad violentiam, communicantibus non ſemper conſonant. Paroxyſmus hyſterie commotus, quam commovens, in caſu qui Gregorio noſtro perill. occurrebat, erat multo dirior. Hanc propagationem morborum ſpaſmodicorum et præſertim epilepfie, interdum eſſe effectum formidinis, quam in

D ſpectante

* Whytt's Works, p. 582.—Statistical Account of Scotland, vol. I. p. 386.

† Cullen's Firſt Lines, § 1353.—Statistical Account of Scotland.—Art. *Fern, Menmuir, &c.*

ſpectante convulſiones diræ commovent, veriſat quidem ſimillimum eſt ; formido enim, terror, aliæque animi vehementes perturbationes, variis modis excitatæ, epilepfiam et convulſiones haud rarò inducunt. Retur equidem Hoffmannus “ vehementes in animâ ſic dicta “ ſenſitivâ paſſiones” proprias motiones morboſas peculiari modo fovere et ſuſtinere, atque inter illas, terrorem ſpeciatiim “ operationes “ ſuas ſpaſmo exferere.” Sed hujusmodi propagatio ſæpe, ut Cullenus venerabilis * benè annotat, accidit, quando nihil eſt, quod formidinem excitare poſſit ; ideoque imitationi ſolæ ferè ſemper tribuenda eſt. Anne unquam ad hanc propagationem quicquam præſtat novitas ? “ Some degree of novelty,” inquit Burkius, “ muſt be one of the materials in every inſtrument which works upon the mind, and curioſity blends itſelf, more or leſs with all our “ paſſions.”

Si

* Firſt Lines, § 1292.

Si autem sæpius nulla animi emotio (vel faltem talis perturbatio strictius dicta, qualis ipsa effectum hunc producere possit) prægre-diatur; tamen certè, uti experientia docet, concitatur ad imitationem ille solum, cui animus est solutus vel potius ad spectaculum conciliatus; at non ille, cui animus haud levitèr aliis est commotus. Boerhaavius celeberr. hujus haud nescius, ad singularem casum remedium eventû cum optato adhibebat *. Constat necnon, multa quæ animum strenuè avertant, aliquot hujusmodi morbos ipsos, et præsertim hysteriam, sæpe aliquandiù vel etiam in perpetuum depellere †. Imo quoque verisimillimum est, voluntatem ipsam strenuè adhibitam, ad hysteriæ resistendum interdum sat fore. Darwinus cels. corporis constitutionem morbis

D 2

hisce

* Vid. Kaau Boerhaav. impet. faciens, § 406.

† Consul. Rush. Medical Inquiries and Observations, vol. I. p. 223.

hiſce maxime obnoxiam, temperamentum *voluntaritatis adauctæ*, haud ineptè appellat *. Temperamenti hujus, ut dicit, proprium eſt, iis, quæ gratè vel ingratè tametſi leviffimè, illos quibus contingit tale temperamentum, afficiant, hæc ut evitent, illa ut adipiſcantur, animum ſuum dedere. Propenſitatis gratificatio, voluptatis nonnihil aliquando præbere videtur. Motus choreæ convulſivæ ex parte ſunt voluntarii; atque ſpectantibus riſum movendo gaudere videntur ægroti. Triſmi traumatici paroxyſmos, teſte Blanio †, ſenſatio non dolorifica ſed grata in caſu uno comitabatur.

Imitatio videtur interdum conſiſtere ſolummodo in morbo vel actionibus ad animum revocatis. Dicitur, oſcitantis imaginem, ſpectatoribus multis forſan modò hilaritudine riſuque

* *Zoonomia*, vol. I. p. 358.

† *On the Diſeaſes incident to Seamen*, p. iii. ch. 4.

que gestientibus, oscitationem sæpe faceffisse. Qui convulsionibus Zealidis est obnoxius, alium inter paroxyfimum ululantem, quamvis è procul audiens, ipfemet confestim morbo prehenditur *. Epilepfia formidine quâdam primum inducta, ab aliquâ re per fe nequaquam horrendâ vel nocivâ, fed cum prioris terroris caufâ quodammodo confociatâ, multò post revocata fuit. Galenus ergò benè præcipit, ut caveamus, ne aliquid, cui morbus in ægroti animo est affinis, illum offendat.

Imitationi huic, non fecus ac morbis, qui hâc propagantur, haud est pariter opportuna constitutio omnis. Morbis hifce in genere apprime obnoxium est temperamentum (nervofum dictum), “ cui insignis generis nervofi debilitas et mobilitas contingunt. Talis generis nervofi conditio in omnibus temperamentis, facilius vero in fanguineo vel puro, vel
“ cum

* Statistical Account of Scotland, vol. I. p. 386.

“ cum phlegmatico mixto, effici potest, vitæ ge-
 “ nere scilicet otioso et sedentario, nimia fan-
 “ guinis abundantia, calore, aliisque causis ;
 “ hinc apud divites, et ignavos, et luxuriosos
 “ frequentissima ; veteribus fere ignota, saltem
 “ multo rarius inter eos observata, recentibus
 “ jam fere per centum annos satis superque
 “ cognita.” Fœminæ quoque, “ molliores et
 “ delicatiores sunt quam viri ; et animos pariter
 “ ac corpora mobilia habent, et magis oppor-
 “ tunæ sunt morbis nervosi generis” *. Imo
 etiam extiterunt aliquot, quibus propensio imi-
 tatrix longè supra modum erat vehemens.
 Dr Garden † narrat virum, a primâ infantiâ
 pronum fuisse, ad imitandum motus corporeos
 in aliis viſos, sine voluntate, imò contra ean-
 dem ; quod enim videbat alium facere, idem
 mox, eodem modo imitâſſe ſicut pantomimum,
 ejus

* Gregor. Conſp. Medicin. Theor. § 932, 934.

† Philosophical Transactions, No. 134.

ejus capite, oculis, labiis, manibus, brachiis, pedibus ; hinc in publico infedisse, clausis semper oculis, et in sodalitia aversum a focis.

Quamvis autem imitationis hujus imperium, alii gravius patiantur ; forsan tamen est nemo, qui semper illi prorsus resistere potest. Id docent fanatici corporis motus, longè latèque sese mirum in modum diffundentes, atque doctos indoctosque, philosophum æque ac rusticum urgentes.

Constat equidem poëtas aliosque ingenio acri pollentes, quibus sæpe est temperamentum melancholicum, et major ad res leves attentio, in has actiones cecitas imitando perquam procliviter incidere. Ad illa, quæ mens sui potens extemplò respuit, sollicitè attendens imaginatio, ratione spretâ, impellitur.

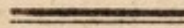
Huic in imitationem morbosque spasmodicos propensione, præsertim in foeminis, certè sæpe
fovent

fovent mores molles, præcipientes (præter effectus, quos edunt in corpus, alios), ut labori et terrori levissimis cedant. Hoc docet, quam necessaria sit omnibus, ad vitam ritè agendam, robur animi et constantia idonea. Clar. Falconer ergò benè monet medicos, sese de terroribus foeminarum, quibus consulant, levibus falsive, haud nimis sollicitos ferant. "Nothing," dicit ille, "so much enhances the apprehension of danger, or so often causes those on whose account the care is taken, to believe that the hazard is greater than it really is, as too great, and especially very apparent, solicitude to avoid every thing which gives uneasiness. Such circumstances frequently recurring, keep them in a state of painful irritability, which in reality constitutes the disorder. It would be much better to inure such persons gradually to the common occurrences of life, and to the occasional mention of such things, which, if not magnified by the relation, or dwelt on as meriting

ing

“ ing attention, will come in time to be disre-
 “ garded, and the effects destroyed” *.

Videtur necnon, propensionem ad imitationem invitam, vultum aliorum cæterasque affectiones subindè de industria imitando adaugeri. Quod cum phænomeno alio quadrat, scilicet vitiis morbisque quibusdam, v. g. linguæ titubantiâ, hysteriâ, epilepsiâ, imo quoque infaniâ, ex simulatis, veris evadentibus. Et certò scimus, mimos usû magis expertes fieri.

DE Imitationis in animum percipientem Imperio.

NOTIONES, quas de pulchritudine homines accipiunt, multùm esse sub imitationis ditione, conspectus earum naturæ commonstrat.

E

Nisi

* Dissertation on the Passions, &c.

Nifi corpus tale efflet, ut rem quamlibet exprimeret, quæ naturâ emotionem in nobis commovet; pulchritudinis fensus, vel emotio propria composita, quæ fensum hunc comitatur, vel in quo hic fensus potiùs consistit, a nobis non percipitur. Corpora igitur ad fensum pulchritudinis commovendum, tantum apta sunt solummodo, quantum ad ea exprimenda, quæ animum percipientis, emotione quâdam simplici, velut hilaritate, tristitiâ, &c. movere possunt. Quamvis autem emotio simplex quædam, propriam compositam semper prægrediatur; tamen ad hanc excitandam, necesse quoque est, ut imaginatio sese ritè exerceat. Denique emotione hâc, atque voluptate propriâ quæ comitatur, nos impellimur eo tempore solum, quo imaginatio ideas complures rectè atque ordine confociatas, atque emotione simplice exorientes, persequitur.

Quod animum viri primi quodammodo movet, in alio emotionem diversam, in tertio
nullam

nullam forsan, illud ipsum excitabit; quæ diversitas, naturæ indolique modo infitis, modo prorsus vel ex parte adventitiis, est tribuenda. Diversitas hæc, uti ex prædictis in liquido erit, diversitatem gignit parem, in illâ emotione compositâ, in quâ consistit pulchritudinis sensus: indolesque propria sæpe ita efficiet, ut pulchritudinis genera (uti vulgo dicitur) solummodo aliquot percipere possimus. Pro tempore quoque animus ita affici, vel emotione ita implicari potest, ut pulchritudinem quandam, quæ alio tempore illum grate commovisset, neutiquam animadvertat. Ad summum igitur, (hæc enim exemplis illustrare, modus nobis constitutus non permittit) quantâ manu in animi et affectiones stabiliores et emotiones fugaciores, fermè tantâ in animum, quatenus genera quædam sola pulchritudinis percipiat, imitatio imperium ejus exercet.

Corporis tamen ipsius nihil forsan est proprium, quod per se animos nostros emotione

ullâ stricte dictâ moveat. Emotionem tantum in nobis gignunt corporis propria, quantum animo exprimant vel indicant ea, quorum in naturis est animum movere. Facies viri, verbi gratia, indolem quandam; artis forma, utilitatem vel aptitudinem vel artificem callidum; et naturæ qualitates, periculum vel securitatem, copiam vel inopiam, nobis indicant. Confociationum harum aliæ viris omnibus sunt semper eadem, quia pendent ex quâdam animi dote constante, vel basi fixæ inhærent; aliæ autem infident basi, quæ admodum variat, et mutabiles hominis animos penès est. Hujusmodi est dignitas, quæ adhæret vilibus per se atque deformibus, quamdiù laude nobilitatis gratiâque efferuntur: atque hoc modo instituuntur, gentium, quoad corporis venustatem et cultum, ritus moresque interdum regnis perenniores, sæpe tamen ipsi annis fugaciores.

Imitationis imperium, in hominum, de sermonis et orationis pulchritudine, judicium, sat conspicuum

spicuum est. Criticorum vox paucorum (criticorum porrò livore sæpe gravium), vox populi persæpè est. Oratio hæc seculum illud; illa tametsi valdè diversa et forsan etiam fanè jejuna exilisque, hoc oblectat: atque

“ Multa renascentur, quæ jam cecidere; cadentque,

“ Quæ nunc sunt in honore vocabula, si volet usus;

“ Quem penes arbitrium est, et jus, et norma loquendi.”

Sæculi corrupti vox, opera humanæ imaginationis summa, ad orcum demisit; ima, ad cœlum tulit: donec ingenium aliquid integrum, illam ad æquum revocavit.—Heu, quam mimicus! ad vires suæ mentis ritè exercendum, quam piger est homo! “ Causa
“ vero et radix fere omnium malorum in
“ scientiis ea una est, quod dum mentis hu-
“ manæ vires falsò miramur, vera ejus auxilia
“ non quærimus.”

DE Imitationis in ingenium Imperio.

HOMINUM ingenia admodum inter se differunt: totidem enim fermè reperiuntur ingeniorum, quot corporum formæ. Naturâ certe instituuntur harum complures varietatum; atque naturaliter præstat haud parùm ingenio, aliud aliud; sed ad ingenium formandum definendumque, educatio et imitatio plurimum valent.

Si natura, simili cum venâ, educatione futurâ variandâ, omnes donasset; qui eodem modo educantur, ingenium par exhiberent. Ingenium splendidum in situ minimè felici sæpe floruit: peculiare, studium tantùm ad unicum a naturâ quasi fictum, præcepta et exempla gravissima haud rarò superavit. Præterea existimandum est, neminem in scientia quâlibet “unquam esse virum magnum sine
“aliquo afflatu divino;” vel doctrinam artem-

ve

ve unquam quicquam valere, nisi adjuvante naturâ.

E contra tamen disciplina adolescentiâ vel de industriâ data, vel casû et ex imitatione arrepta, venam ingeniumque infitum sæpe explicat; sæpe moderatur, seu penitus obruit. Opinio erat perantiqua (nec hodie quoque illi defunt Patronæ), solum Naturæ afflatum, ad ingenium, præsertim poëticum, constituendum valere. Opinio hæc quam inepta sit, et ad Poëtam formandum et alendum necessarium esse, ut discat Poëta

—————“ patriæ quid debeat, quid amicis
“ Quo sit amore parens, quo frater amandus, et hospes;
“ Quod sit conscripti, quod judicis officium; quæ
“ Partes in bellum missi ducis,”————

commonstrat Horatius. Illum, cui ingenium bonum est, naturam nihil a seipso exequendum reliquisse, censeat non oportet. Quamvis
viri

viri aliquot, eorum ingeniis parum cultis, claritatem sibi in scientiis egregiam pepererunt; plerumque tamen qui magnum, five in literis feverioribus five in scientiis humanioribus, nomen sibimet fecerunt, non solum ingenio sed etiam studio abundârunt. “ Imperfectus ille
“ vigor est,” dicit Seneca, “ ut omnibus, quæ
“ sine arte ipsius tantum naturæ bono exfur-
“ gunt.” Nihil est enim quod aut natura extremum invenerit, aut doctrina primum: sed rerum principia ab ingenio profecta sunt; at exitus disciplina comparantur. Doctrinâ et præceptione nitescit natura. Ubi natura et ars amicè conspiraverint, fieri nequit, quin id ipsum, quod communi opera effecerint, omnibus suis numeris sit absolutissimum.

Quam latam dominationem in hominis ingenium, tyrannus hicce (*imitatio*) exerceat, nihil melius commonstrat, quam auctorum æqualium oratio atque dictio confimilis. Uti annotat auctor perill. de oratione differens;

“ there

“ there is (as the study of works composed at
 “ remote ages will convince any one) a cer-
 “ tain mode of expression, by which writers
 “ cotemporary in one (even classical) age may
 “ be discriminated as obviously from those who
 “ at a considerable distance have either pre-
 “ ceded or come after them, as that by which
 “ two flourishing at the same time are known
 “ and discriminated.” * Forſan ingenium me-
 diocre ſolum, ſeſe ita abripi pateretur. Pro-
 culdubiò exſtiterunt ingenia tam acerrima, ut
 acumen nativum ſuum, barbarie quidem ſæ-
 culi et vitiis obſtantibus, conſervarint et ex-
 hibuerint. Notatu etiam dignum eſt, com-
 plures viros ingenio præſtantes, crebrò ſimul
 florere ; atque ſcientias aliquot, aliquandiu
 maturitatem verſus celerrimè progredi. “ Quis
 “ abunde mirari poteſt,” inquit Velleius Pater-
 culus, “ quod eminentiſſima cujuſve profeſſio-
 “ nis ingenia, in eandem formam, et in idem

F

“ artati

* Ogilvie on Composition, vol. II. p. 147.

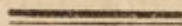
“ artati temporis congruant spatium ; et quem-
“ admodum clausa capsa, alioque septo diversi
“ generis animalia, nihilominus separata alie-
“ nis, in unum quoque corpus congregantur ;
“ ita cujusque clari operis capacia ingenia in
“ similitudinem et temporum et profectuum,
“ semetipsa ab aliis seperaverunt ?” Nam
cum propensitate ad imitationem, consociavit
alma Natura laudis gloriæque aviditatem ;
instinctum hominis fermè proprium, qui “ ad
“ literas colendas, ad tuendam in bello pa-
“ triam, ad artium omne genus, ad omnes in
“ universum vitæ civilis virtutes, homines
“ animat.” Spe gloriæ languente, ingenium
torpescit. Igitur quemadmodum omnia per-
obscurè, posteaquam sol medius oculos per-
strinxerit, aliquandiù cernimus ; ita postea-
quam lumen splendidum, quod in scientiâ
quâvis emicuit, imaginationem perstrinxerit,
incognita in hâc scientia ægrè captamus.
Aliquandiù itaque scientia hæc, spe gloriæ
superioris, donec fulgur tempore obscuretur,
quasi

quasi deleta, parùm progreditur: si autem locum æmulationi ullum esse relictum videtur, profectus ejus illico maturatur. Atque faustum est, homines plerumque tam benè de ingenio fuomet æstimare, ut claritatem laudemque ex illo expectent.—Exemplo præclaro tuo, Ill. Professor, incitante, quam felicissimè nuper ausi fuerunt Chemici!

Imitationis atque æmulationis imperium, in animum hominis et præsertim ingenium, eximie illustrat doctrinarum artiumque ingenuarum apud populum quemvis, ortûs, meridiei et occasûs prospectus. Inter barbariem primum emicat ingenium splendidum unum et forsan alterum. Hinc et invidia et admiratio ingenia compluria incitant aluntque. Scientiæ literæque summo studio cultæ, in summum paulatim ascendunt, atque sese magis magisque inter populum diffundunt. Nunc gloriæ cupidine, fermè omnes ad studia incenduntur. Minervam adorant coluntque cuncti, Musis

five amicis, five non. Ingenia tamen oppidò
pauca excellentia fert sæculum hoc ornatissi-
mum. “ Ut enim primò ad consequendos,
“ quos priores ducimus, accendimur, ita, ubi
“ aut præteriri aut æquari eos posse desperavi-
“ mus, studium fenescit, et quod assequi non
“ potest, sequi desinit.” Summo ingenio pol-
lentes, prioribus eminentissimis sese comparan-
tes, atque ex pudore et timiditate (et quò
magis ingenio homines præstant, plerumque
eò magis his tenentur) difficultatem præstantiæ
atque vocem hominum pertimescentes, ne se
ostendant, deterrentur. “ Difficilis necnon
“ vero in perfecto mora est, naturaliterque
“ quod procedere non potest, recedit.” Quod
assequi non potest, non modo sequi desinit
studium, sed quoque occupatam relinquens
materiam, quærit novam; præteritoque eo,
in quo eminere non possumus, aliquid in quo
nitamur, conquirimus. Quidam famæ appeten-
tes, exempla priorum illustrissima dedignant,
et ad sedem conspicuam in naturæ aulâ fruf-
trà

trà aspirantes, vestigia sua per vacua, quæ pes alienus nondum preffit, ponere nituntur; sed iudicio valdè iniquo ducti, in phantasiarum labyrinthos errant; populumque specie falsâ et novitate obcæcatum, post se ducunt. Posterius, labyrinthos novos, ut omne inter ventosum populum punctum ferant (tantò major famæ fitis est, quàm virtutis) explorantes, populum magis magisque seducunt. Ita ingenium populi, quod equidem natura fert in omnibus ferè rebus, senescit, adque nihilum venit; labentibus annis et exemplis integris incitantibus, tamen denuò revicturum.

DE Imitationis in imaginationem Imperio.

AD imaginationem seorsim et continendam et excitandam, haud parùm valet disciplina, igiturque imitatio. Imaginationi peracri sæpe contingit ἑρθεος quidam: hinc, nisi coërceatur,

tur, immodicè bacchatur, plus jùsto concipit, vel se in tumorem effert. Hanc ubertatem primùm esse nec malam nec temerè coercendam, experiètiâ accipimus. “ Facile remedium est ubertatis ;” dicit Quintilianus, “ sterilia nullo labore vincuntur. Materiam esse primùm volo vel abundantiorè, atque “ ultrà quam oporteat fufam.” Medetur illi, si vitium quandò evadat, exemplis quam maxime æquabilibus : uti enim lapides, sic ingenia sibi invicem atterendo elimantur. Plerumque quidem ingenia mediocria, quia ad summa non aspirant, vitiis magis vacant, quam sublimia, quæ ipsâ, quam conscendunt, altitudine magis in præceps vergunt. Igitur quamvis præstantius certe sit opus imaginationis sublime, quod in nonnullis aliquando peccat ; quam mediocre, quod omni caret vitio : tamen hoc quàm illud imitari, ingeniis rudibus meliùs prodest ; homines enim, in eorum, quos multùm colunt, vitia delabuntur, et

et quidem multò facilius, quam ad eorum virtutes ascendunt. Quinetiam opera, quæ supererminent, intueri, ingenium, quantum ipsum possit, adhuc nescium, aliquandò obtundet, ejusque vires comparatione prorsus obscurabit. Imaginationem attamen, quæ nervis haud indigeat, sed torpeat, sæpe accendent exempla illustria. “ Multi enim facro alieni spiritûs afflatû non aliter efferuntur,” uti dicit Criticorum princeps in ejus aureolo libello, “ ac Pythiam fama est tripodi appropinquantem, ab exhalante illic exhiatu quodam terræ anhelitû divino spiritû impleri, cœlestique mentis instinctû agitatam consulentibus responsa dare. Non aliter ab illâ veterum animi magnitudine, velut e facro Apollinis specu, quædam quasi effluvia in æmulantium animos deferuntur, quibus incitati etiam hi, quos iniquior natura ad istum animorum ardorem non fatis instruxerat, cum alienâ simul granditate, ad sublimitatis

“ limitatis fastigium auferuntur.” * Forſan omnes, qui acie imaginationis haud obtuſâ pollent, animadverterunt, quanto æſtû ferveat imaginatio, iis opera alienæ ſublimia contemplantibus. Rouſſeauvius hoc pro ingenii indice poſuit ; de ingenio muſico differens : “ Veux tu donc ſavoir ſi quelque étincelle “ de ce feu dévorant t’anime ? Cours, “ vole à Naples écouter les chefs-d’œuvres “ de *Leo*, de *Durante*, de *Jommelli*, de *Per-* “ *goſe*. Si tes yeux ſ’empliſſent de lar- “ mes, ſi tu ſens ton cœur palpiter, ſi des tref- “ faillemens t’agitent, ſi l’oppreſſion te ſuffo- “ que dans tes transports, prends le *Metaſtaſe* “ et travaille ; ſon Génie, échauffera le tien ; “ tu créeras à ſon exemple : c’eſt-là ce que “ fait le Génie, et d’autres yeux te rendront “ bientôt les pleurs que les Maîtres t’ont fait “ verſer.

* Longinus de ſublimitate, Tranſl. Tollii. Notandum eſt, Longinum, omne “ quod et ſemper placeat, et “ ubique, et omnibus,” ſublime habere.

“ verfer. Mais fi les charmes de ce grand art
 “ te laiffent tranquille, fi tu n’as ni délire ni
 “ raviffement, fi tu ne trouves que beau ce qui
 “ transporte, ofes-tu demander ce qu’eft le
 “ Génie? Homme vulgaire, ne profane point
 “ ce nom fublime. Que t’importeroit de le
 “ connoitre? tu ne faurois le fentir”. * Quinti-
 lianus, inter alia ingenii in pueris figna,
 propenfionem honefta imitandi ponit.

Quamvis autem exempla bona, in ftudiis
 orationis et humanioribus artibus, imitari,
 laudabile fit; et talis imitatio “ tantum abfit,
 “ ut furti nomine infimulanda videatur, ut
 “ potius velut quædam excellentium feu for-
 “ marum, five fimulacrorum, aut operum,
 “ exiftimanda fit expreffio, atque exemplum :”
 veruntamen quemlibet ferviliter imitari, vim
 inventricem animi prorfus hebetat.

G

Enthufiafmum

* Dictionnaire de mufique—*genie*.

Enthufiafmum imitatione propagari, jam notavimus: ille est quidem vera infaniæ species (*melancholia saltans*, atque *enthufiaftica Sauv.*); ac quoque motus animi turbati, apud Poetas aliosque, infaniam fugacem constituunt. Sed præter has, aliæ infaniæ varietates minùs fugaces, aliquando imitatione serpere videntur. Quod “*punctum honoris*” dicitur, vera est infania, quæ olim vigebat epidemicè, atque quæ ad fingularia certamina provocabantur quidam, honoris fui vindicandi gratiâ. Fanatismus (*dæmonomania fanatica Sauv.*), qui “ad incredibilia facinora millenos compulit; et ad patibulum ignemve deduxit”, et qui igitur inter infanias jure numeratur, imitatione certè propagatur*. Melancholiam cum tædio vitæ effe quoque quasi contagiofam, probare videntur multa.

Imitationi etiam huic refiftit animus alitèr
fortiùsque

* Ille forfan intellectûs idolis, quæ poftea tractamus, potius est referendus.

fortiùsque commotus ; quod inter alia exempla docet Plutarchi narratio de puellis Milesiacis ; illæ quondàm ardebant vehemente mortis cupiditate, cui finis, modis aliis incassùm tentatis, tandem factus est senatûs decreto, ut quæ prima suicida reperta foret, ea mortua omninò nuda in mediâ plateâ exponeretur.

Gentes quasdam, magis quàm alias, melancholiæ obnoxias esse videtur : in Asia Minore, Egypto et Arabia, uti testantur auctores*, præsertim viget. Regionum harum incolæ plerumque gaudent animis perquam vividis, perturbationi vehementi admodum pronis, voluptatis valdè appetentibus atque dolores ægrè patientibus†, et denique temperamentum *voluntaritatis adauctæ* planè indicantibus.

G 2

Uni

* Aretæus, Galenus, Avicenna, Bontius, Prosper Alpinus, &c.

† Lorrius de Melancholia, tom. 1. p. 84.

Uni melancholiæ speciei, scil. *nostalgia*, gentes aliquot et præsertim monticolas esse opportuniores, constat. Ex affectionibus, quas habitus locorum patrii imaginationi præbent, propensitatem hanc exoriri, quibusdam videtur. “Precipices, rocks and torrents,” dicit Ill. Beattie, “are durable things, and being more striking to the fancy than any natural appearances in the plains, take faster hold of the memory; and may therefore more frequently occur to the absent native, accompanied with an idea of the pleasures formerly enjoyed in those places, and with regret that he is now removed to so great a distance from them. To which we may add, that the daily contemplation of the grand phænomena of nature, in a mountainous country, elevates and continually exercises the imagination of the solitary inhabitant; one effect of which is to give those sensibilities to the nervous system, which render the mind in a peculiar degree, susceptible of
“ wild

“ wild thoughts and warm emotions.” * Hu-
jusmodi affectiones, intervallo annorum aliifve
forfan pene deletas, ad animum multa revo-
cabunt. Musicen, effectum hunc mirum in
modum edere dicitur : atque verifimile est,
alium domum reditionis defiderio captum
fpectare, idem, ficut in morbis fpafmodicis
accidit, in altero concitaturum.

DE *Imitatione, quatenus Intellectum formet et
regat.*

HOMINIS facultates, quibus, juxtà ac cætera
animalia, est præditus, multò citiùs, quàm ju-
dicium, contingunt. Judicium lentiffimè vi-
refcit.

* *Dissertations, Moral and Critical*, p. 87. Alia in
monticolis aliquot, propenfioni huic favent ; velut, apud
Helvetios, libertas, quâ domi quisque potitur ; et apud
Caledonios, caritates, quibus eâdem gente orti, ufque
etiam ad hunc diem, fibi invicem devinciuntur.

refcit. Originem ejus et profectum planè explicare, mentis humanæ non est : tamen satis constat, hominum commercium ad judicium saltem formandum admodum opitulari.

Ut ad hoc valeat hominum societas, propensitate in imitandum, æque ac credulitate nativâ *, præditum est genus humanum. Solitarius barbarus, a viro inter focios educato, quamvis præfidiis disciplinæ fermè nullis supeditato, intellectû multùm distat. Quidam equidem existimarunt, commercium inter homines loquendo effectum, ad intellectum constituendum tam esse necessarium, ut magis defuit cæteris animalibus loquela, quàm “intellectus vel cogitatio quædam.” Imò etiam compertum est, viros feros, qui loquelâ nunquam usi fuerant, vix memoriam habuisse †.

Philosophi

* Reid's Inquiry into the Human Mind.

† Halleri El. Physiol. V. 549.

Philosophi antiqui naturæ hominis sociabili, rationalem ferè semper annectunt: appellant hominem τὸ ζῶον λογικὸν καὶ πολιτικὸν, λογικὸν καὶ κοινωνικὸν, λογικὸν καὶ ἡμέρον *.

Ut imitatio hæc fatis valeat, instructione quidem hominum præceptisque opus est; quamvis, uti jam diximus, quisque multa discat citiùs, memineritque libentiùs, ex imitatione fortuitâ, quam e præceptis institutis. Educationis humanæ munus est, quæ sit vena nativa, exquirere; atque, nihil dissuadente, illam fovere et dirigere; naturæ enim, si adversetur, nervos omnes et mentis et corporis frangit. Hoc quidem de ingenio æquè omni, verum non est. Sic enim præsertim imbecillis ingeniis obsequendum est, ut tantùm in id, quò vocat natura, ducantur; quia, quod solùm possunt, id neque amplius, efficient. Si vero liberalior natura cuique ingenio contigerit, diversa

* Epictetus et Antoninus, passim.

diversa studia huic meliùs convenient; nam licet in aliquod pronius, aliis tamen multò minùs repugnabit; atque forsan fermè paria faciet, ac in iis, in quibus indoctum emereret. Qualiscunque educatio humana fit, quamvis vitiis multiplicibus sæpe abundans, tamen semper nullâ sanè melior est. Atque longè equidem a sensû nostro abhorret is, qui fert mentis humanæ vires expolitione atque humanitate hebescere, et hominem rudem barbarumque expolito excellere *. Proculdubio barbaris quàm excultis sensus externi (visus et auditus) usû callidiores sunt; et forsan dotes instinctivas quasdam in his obscuras, illi exhibent: at barbaros excultis mente præstare, quid demonstret? Natura ipsa mentis docet, quam inepta sit propositio hæc: quum enim “ mens semper aliquid aut anquirat, aut agat, videndique et audiendi delectatione ducatur;” ut hinc ad humanum cultum,

* Ancient Metaphysics, vol. II. p. 313.

cultum, qui, uti ab his dicitur, animum profundat, homines deducantur necesse est; at natura nusquam in pejus nisi suo prolabitur.

“ O vitæ philosophia dux ! O virtutis indaga-
 “ trix, expultrixque vitiorum ! quid vita ho-
 “ minum sine te esse potuisset ? Tu urbes pe-
 “ peristi ; tu dissipatos homines in societatem
 “ vitæ convocasti : tu eos inter se primùm domi-
 “ ciliis, deinde conjugiiis, tum literarum com-
 “ munionem junxisti : tu ad animi modestiam
 “ magnitudinemque eos erudiisti : tu inventrix
 “ legum, tu magistra morum et disciplinæ fuif-
 “ ti. Ad te confugimus : a te opem peti-
 “ mus.”

Intellectus, æque ac corpus nostrum, magnæ morborum cohorti est obnoxius. Quorum aliis in intellectu omni, radices naturæ insunt. Hæc (quæ *idola tribus* a magno Verulamio nuncupantur) ex principiis mentis omnis communibus et naturaliter utilissimis, vel deficientibus, vel luxuriantibus, vel haud benè guber-

natis, exoriuntur *. Alia intellectûs idola (*idola specûs* Bac.), hominis individui sunt : “ ha-
 “ bet enim unusquisque (præter aberrationes
 “ naturæ humanæ in genere) specum five ca-
 “ vernam quandam individuum, quæ lumen
 “ naturæ frangit et corrumpit ;” inter alias cau-
 “ fas, “ propter educationem et conversationem
 “ cum aliis, vel propter prælectionem librorum,
 “ quos quisque colit et miratur.” †

Animi affectionum, e quibus malè se habentibus idola tribûs exoriuntur, una est propensitas, quâ sententiæ aliorum judiciorumque animo nostro potiuntur : quæ propensitas, nobis, uti vidimus, primâ ætate perquam necessaria, et quoque judicio maturo sanoque sæpe perutilis est ; sed quæ intra metam rectam non coercita, diriffimos,

* Reid's Essays on the Intellectual Powers, Ess. VI. ch. 8.

† Novum Organon, § 42.

diriffimos, uti commonfrant facrorum, literarum civiliumque annales, effectus edit. Stagyrîtæ magni dogmata pro rationis normale diu erant: qui iis adverfabatur, hominum anathematibus fe obnoxium reddebat. Intactâ ferè et illibatâ naturâ, verfatus fuit quifque “ in communibus notionibus, atque earum inter fe, comparatione, collifione et reductione.” Nunc tamen magnus Baconus, fapiens Naturæ primus, ex fervitute hâc homines emancipavit; philofophiam ab his inanibus avocavit, et ad veram naturæ inductionem adduxit; edocuitque “ fummx puffillanimitatis effe, authoribus infinita tribuere, auctorem autem authorum atque adeo omnium authoritatis Tempori, fuum jus denegare; veritatem non a felicitate temporis alicujus, quæ res varia eft, fed a lumine naturæ et experientiæ, quod æternum eft, effe petendam; atque excita-

“ tionem notionum atque axiomatum per
 “ inductionem veram, esse proprium re-
 “ medium ad idola arcenda et summo-
 “ venda.”

